

DEPECHE MODE

MONUMENT

DENNIS BURMEISTER & SASCHA LANGE

Dennis Burmeister, Sascha Lange
Depeche Mode: Monument

translation © Josef Kubík
copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2013
(Published with Blumenbar; »Blumenbar« is
a trademark of Aufbau Verlag GmbH & Co. KG)

ISBN 978-80-7511-188-3
ISBN 978-80-7511-193-7 (pdf)

DEPECHE MODE

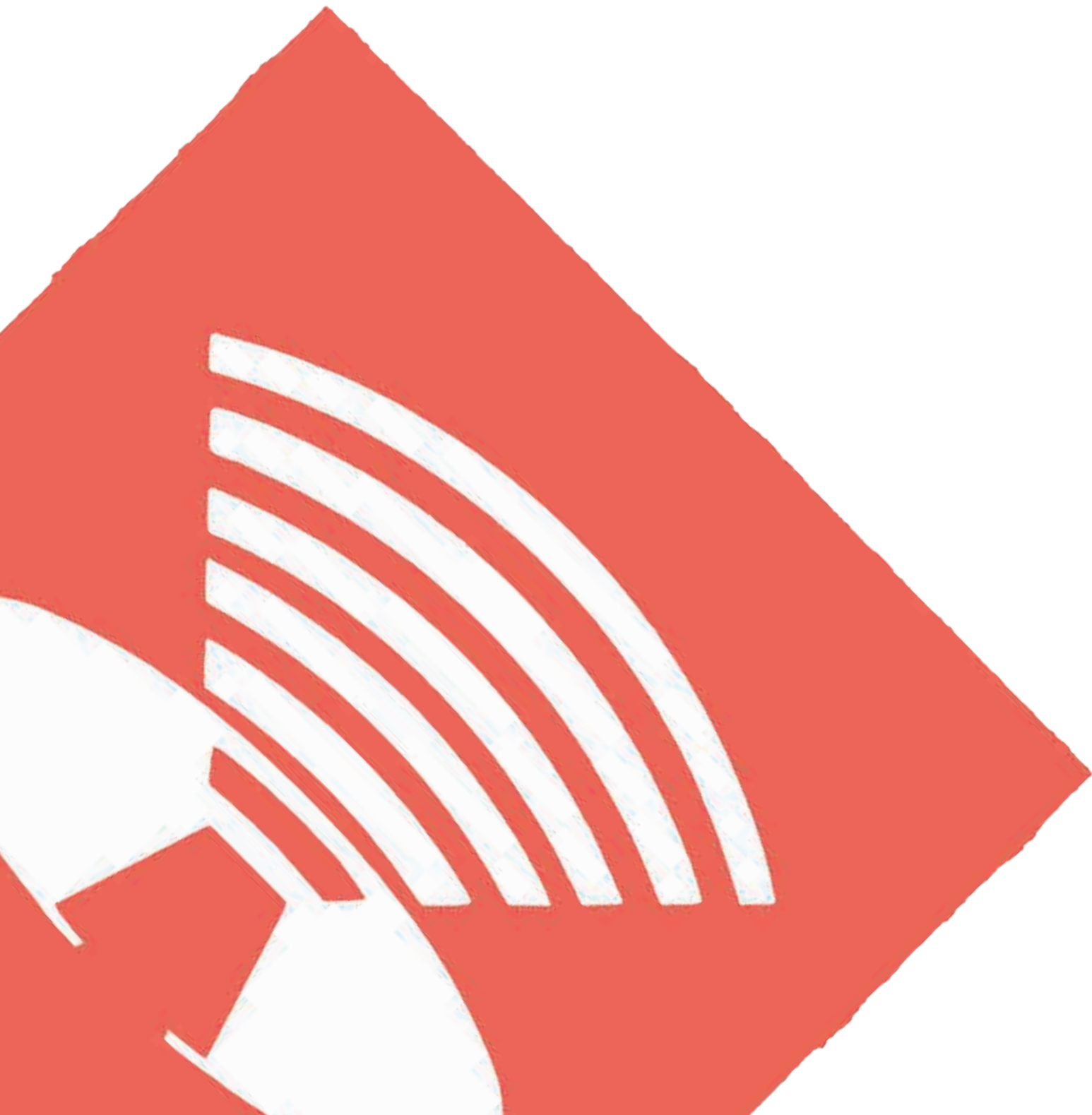
MONUMENT

DENNIS BURMEISTER & SASCHA LANGE

► ÚVOD	7
► BASILDON	8
► SPEAK AND SPELL	34
► A BROKEN FRAME	50
► CONSTRUCTION TIME AGAIN	70
► SOME GREAT REWARD	94
► THE SINGLES 81 – 85	120
► BLACK CELEBRATION	136
► MUSIC FOR THE MASSES	160
► VIOLATOR	190
► SONGS OF FAITH AND DEVOTION	212
► ULTRA	232
► EXCITER	260
► PLAYING THE ANGEL	280
INTERVIEW S DARYLEM BAMONTEM	298
► SOUNDS OF THE UNIVERSE	300
INTERVIEW S ANNE HAFMANSOVOU	324
► DELTA MACHINE	330
INTERVIEW S DANIELEM MILLEREM	342
► FAN CULTURE NA ZÁPADĚ A NA VÝCHODĚ	
ZA ZDÍ	358
OFICIÁLNÍ FANKLUB DEPECHE MODE	388
BOOTLEGY	394
FAN EXHIBITION 2013	396
► DODATEK	
SEZNAM VŠECH TURNÉ	412
BIBLIOGRAFIE	423
PODĚKOVÁNÍ	424

KNIHA PRO MASY

Přes třicet let vzrušují Depeche Mode milióny fanoušků, a to přesto, že tahle kapela nikdy nedělala hudbu pro masy. Od bubblegumového synthpopu na jejich albu *Speak & Spell* ke kovovým zvukům *Some Great Reward*, přelomovému *Music For The Masses*, celosvětovému hitu *Violator*, digitálnímu minimalismu *Exciter*, nebo jejich poslední desce *Delta Machine*, Depeche Mode vždy odmítali následovat hitparádové trendy a nenechali se svést z cesty svými odpůrci. A to je jen pár z věcí, pro které jsou tak populární a mají tak obrovskou fanouškovskou základnu. Neexistuje pro to lepší slovo: Depeche Mode jsou fenomén.

Manažerka vydavatelství Mute Anne Haffmansová se kdysi dolechla o sbírce Dennise Burmeistera věnované Depeche Mode. Za uplynulých 25 let Burmeister nashromáždil promo materiály, nahrávky, upomínkové předměty, novinové články, propagační posterky k turné a dokonce zlaté desky z celého světa. Do jeho sbírky patří tak raritní kousky jako první demopáska Depeche Mode z roku 1980, pomocí které se kapela neúspěšně pokoušela najít nahrávací společnost. Byla to Anne Haffmansová, kdo Burmeisterovi navrhl, aby vydal knihu. Ale v kterém místě své nekonečné sbírky by měl Burmeister začít?

Shodou okolností jsem se s Dennisem prvně setkal v berlínské kanceláři Mute Records. Dennis je grafik a sběratel, a já jsem spisovatel a historik mladých kultur. Ale více než to, oba jsme dlouholetí fanoušci Depeche Mode, kteří vyrůstali v osmdesátých letech dvacátého století – Dennis v Meckleburgu a já, Sascha, v Lipsku. Mluvili jsme o nápadu na knížku, ale zdálo se to být jen snění, nic víc.

O pět let později kniha *Depeche Mode: MONUMENT* vychází. Naším cílem bylo předložit komplexní retrospektivu kapely. A tohle je první kniha vůbec, která umožňuje čtenáři sledovat tři desetiletí hudební historie v nablýskané syntéze hudby a designu, až do posledního detailu.

Příběh Depeche Mode je zároveň také příběhem velmi aktivní fanouškovské základny, která přijala a dále předávala styl kapely a její grafické symboly. Tato kniha jedinečným způsobem prezentuje rozsáhlou historii fanouškovské kultury této kapely, na Východě i na Západě – zvláště prostřednictvím fanklubů, fanzinů a fanouškovských párty, které jsou zdokumentovány ve velmi osobní kapitole.

Rozhodujícím faktorem pro vznik knihy *Depeche Mode: MONUMENT* byl katalog nahrávek, jež vydala společnost Mute Records ve Velké Británii – domově kapely a labelu. Díky tomuto katalogu kniha zahrnuje kompletní diskografii. Co víc, představujeme také německá vydání, promo singly a neobvyklé publikace z celého světa. Jsme velmi hrdí, že můžeme ukázat i nepublikované fotografie z archívů Tima Williamse, Alana Wildera, Herberta R. Kollische a Daryla Bamonteho.

Rádi bychom vyjádřili vřelé poděkování společnosti Mute Records, bývalým zaměstnancům společnosti Intercord, bezpočtu fotografů, fanoušků, sběratelů a přátelům za jejich podporu.

Přejeme Vám příjemnou cestu zpět v čase a mnoho potěšení z nových zjištění, ze znovuobjevování a z oddání se nostalgii.

Dennis Burmeister a Sascha Lange

► BASILDON

MÍSTO ZROZENÍ KAPELY

Basildon je nudný. Asi třicet mil na východ od centra Londýna, a ani stopa po pulsujícím městském životě. Jen jedna nezáživná moderní nemovitost vedle druhé, sled nízkých řadových domků, kam až oko dohlédne, které vyrostly na poli v poválečné Anglii, aby v nich našlo bydlení osmdesát tisíc lidí. Vyrůstat tady jako teenager na konci sedmdesátých let znamenalo mít jen pár možností: opíjet se, rvát se, anebo založit hudební skupinu. A právě tady začal neuvěřitelný příběh Depeche Mode. Dave Gahan, Andrew Fletcher, Martin Gore a Vince Clarke, zakládající členové Depeche Mode, vyrůstali ve skromných, ale nikoliv chudých rodinách v Basildonu. Vincent John Martin (Vince) se narodil 3. července 1960 v South Woodford. Během raných let Depeche Mode si změnil příjmení na Clarke, údajně kvůli tomu, aby jej přestal vyhledávat úřad práce. Vince, hlavní síla, která stála za vytvořením kapely, byl členem skautské organizace Boys' Brigade při Metodistické církvi svatého Pavla v Basildonu, kde se poznal s Andrewem Fletcherem (Andy), který se narodil 8. července 1961 v Nottinghamu. Ve škole bral Vince hodiny hry na housle, a ty později vyměnil za kytaru. V té době byla dominantním zvukem z rádií a gramofonů hudba ze sedmdesátých let – Simon & Garfunkel, T. Rex, Pink Floyd a David Bowie.

Po čase Vince a Andy přestali chodit do Boys' Brigade a místo toho se setkávali v mládežnickém klubu místního kostela. Příležitostně někam vyrazili se stydlivým Martinem Lee Gorem, který se narodil 23. července 1961 v Londýně a byl to Andyho kamarád ze školy. Martin byl, jako velký fanoušek Sparks a Talking Heads, dobrý ve hře na kytaru, a svou první skupinu založil v roce 1977 – duo Norman and The Worms. Ve stejném roce založil Vince duo nazvané Nathan. To bylo ovlivněno hudbou Simona & Garfunkela. K okruhu přátel budoucích členů Depeche Mode patřla také

Alison Moyetová, která později vytvořila duo Yazoo, právě s Vincem Clarkem. Alison, stejně jako Martin a Andy, chodila do školy svatého Mikuláše (St. Nicolas school) v Basildonu a byla jejich spolužačkou v některých ročnících.

V té době mnoho britských teenagerů snilo o tom mít vlastní kapelu a objevovat se v *Top Of The Pops*, nejpopulárnější show britské televize v době před nástupem MTV. Ti, kdo se objevili v *Top Of The Pops*, měli tzv. „vyděláno“ – to byl obvyklý názor té doby. A pak, v roce 1977, propukla ve Velké Británii jako epidemie – nebo jako revoluce – punková éra. Tenhle virus infikoval mozky bezpočtu teenagerů. Najednou bylo opravdu snadné založit kapelu. Nebylo potřeba brát po dlouhá léta hudební lekce, nebo dokonce umět číst hudební zápisy: na kytaru jste mohli zahrát písničku už na dva akordy. Udělej to sám, to bylo to jediné, co bylo potřeba znát o punku. Ale punk nebyla jen rychlá a agresivní muzika.

Když v Manchesteru založená kapela Joy Division vydala v roce 1979 své debutové album *Unknown Pleasures*, a o rok později druhé pod názvem *Closer*, zrodil se, aniž by zatím stál úmysl, nový hudební žánr. Další kapely následovaly. Pomalé a teskné kytarové riffy, překryté syntezátorovým zvukem, promlouvaly k duším generace teenagerů: zrodila se nová vlna. Syntezátorový minimalismus alba z roku 1978 *Die Mensch Maschine* německé elektronické skupiny Kraftwerk dosáhl u punkové a novovlnné generace kultovního statusu.

Vedle standardních rockových sestav s kytarou, basou a bicími se jen před pár lety objevil celý balík nových ná-

ŽELEZNIČNÍ STANICE BASILDON. Dobrý den, smutku.

strojů, existujících jen díky technickému vývoji v elektronické hudbě. Bicí automaty a syntezátory byly sice mimo finanční dosah teenagerů spadajících do dělnické třídy, ale časem si tyto futuristické mašinky, které jako by vypadly z hvězdné lodi Millennium Falcon Hana Sola, mohlo dovolit víc a víc mladých muzikantů. Nová éra byla uvedena na scénu. V roce 1982 se v německém magazínu *Der Spiegel* hovořilo o „pop music pro generaci Hvězdných válek“, s odkazem na bezpočet nových elektronických kapel z Velké Británie. První monofonické syntezátory mohly vydávat v jednom okamžiku pouze jeden tón, takže na ně stačilo hrát jedním prstem. To znamená, že abyste vytvářeli zvuky a melodie, nemuseli jste znát vůbec žádné akordy. Jedním z nejzásadnějších příkladů této nové elektronické hudby byla německá skupina Deutsch Amerikanische Freundschaft (Německo-americké přátelství), zkráceně DAF, a jejich LP *Die Kleinen und Die Bösen*.

Basildon je nudný. To je důvod, proč se „udělej to sám“ žánry, jako punk a nová vlna, rozšířily jako blesk. Album skupiny The Cure *Three Imaginary Boys* z roku 1979 tak moc zaujalo Vince Clarka, že chtěl dělat něco podobného. Jeho kytarové duo Nathan se rozpadlo a další kapela s jepičím životem, kterou založil s několika kamarády, se jmenovala No Romance In China. Vince a Andy se už nesečkávali v kostelním klubu mládeže, ale chodili do Leisure Centre v Basildonu i s Martinem Gorem a Vincovým kamarádem Robertem Marlowem. Tady si povídali o svých

oblíbených nahrávkách skupin jako OMD, Fad Gadget, The Human League, The Normal a Kraftwerk. V té době projevoval Martin horlivý zájem o Německo – o německý jazyk i kulturu –, částečně kvůli školnímu výměnnému pobytu v městečku Erfde ve Šlesvicko-Holštýnsku. Zajímal se zvláště o německou elektro-punkovou scénu a její kapely jako DAF, Palais Schaumburg a Der Plan.

Ale hudba zůstávala v té době prostě jen jeho koníčkem. V létě 1979 dokončil Martin střední školu a šel pracovat do banky NatWest v Londýně. Andy Fletcher od chvíle, kdy odešel ze školy, pracoval pro pojišťovnu Sun Life Insurance.

Vince si stálou práci nehledal. Konvenční zaměstnání ho nudila stejně, jako ho nudil Basildon. Vince chtěl dělat hudbu, a to jako hlavní zaměstnání, ne až po práci. Ale jeho kapely měly doteď jen krátkou dobu trvání. Na začátku roku 1980 on a jeho kamarád Andy založili novou kapelu, s trochu nemotorným názvem Composition of Sound.

Směřovali k vytváření hudby, která byla futuristická a zároveň svěží, podobně jako hrály nové elektronické kapely, které se jim líbily. Jenže Vince měl jenom kytaru a Andy basovou kytaru. Začali se poohlížet po dalších členech skupiny. „Vzali mě jenom proto, že jsem byl jeden z mála lidí v Basildonu, kteří měli syntezátor,“ vzpomínal Martin Gore, který v té době hrál s Robertem Marlowem v kapele s názvem French Look. Začali zkoušet v malé garáži u Vinceho doma. Ten napsal písničky, kterým dodával rytmus zvuk levného bicího automatu. V té době již také v obýváku odehráli vystoupení pro kamarády.

DOSPÍVÁNÍ V BASILDONU. 16 Shepeshall (Martin Gore), 59 Mynchens (Vince Clarke), 101 Woolmer Green (Andy Fletcher), 56 Bonnygate (Dave Gahan)

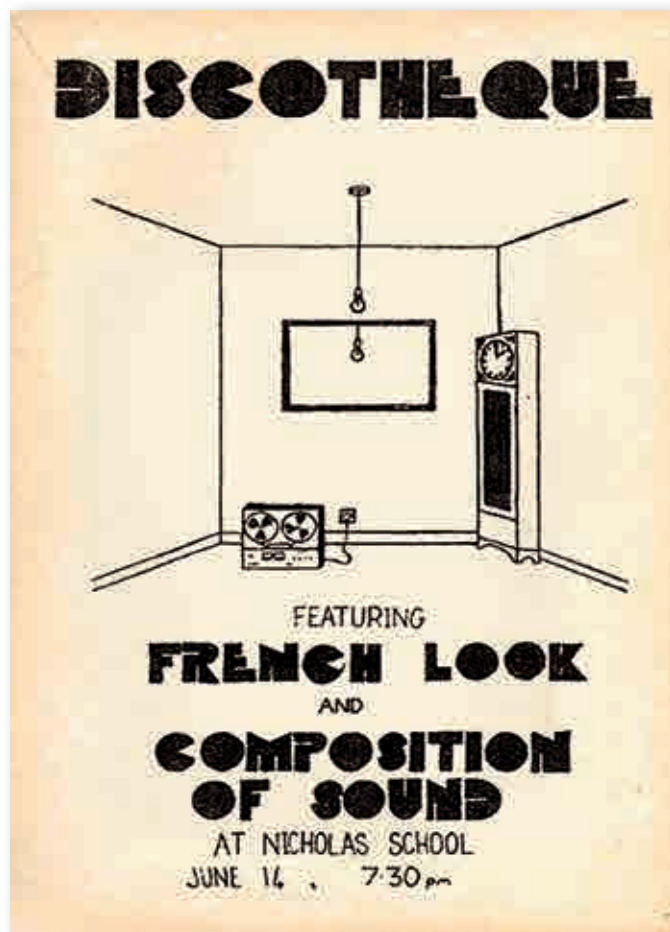

COMPOSITION OF SOUND

Dne 30. května 1980 měla kapela Composition of Sound první vystoupení před skutečným publikem na party v The Paddock, v komunitním centru v Basildonu. Ačkoliv byl Vince hlavní zpěvák, nebyl příliš věrohodný, jelikož za svým nástrojem postával docela stydlivě. „Potřebujeme nějakého frontmana, aby to lidi víc zajímalo,“ znělo jeho rozhodnutí. Na konkursu ve zkušební místnosti v budově Woodlands School, kde několik lidí zpívalo píseň Davida Bowieho *Hereos*, vystoupil teenager, kterého znali ze širšího okruhu kamarádů. David Gahan (Dave) se narodil 9. května roku 1962 v Chigwellu. Byl divokým děckem z jiné části Basildonu a členem místní soul boy scény.¹ „Zkoušel jsem párkrát s několika skupinama,“ řekl Dave později magazínu *Uncut*. „Nikdy ale neměly koncert, jen zkoušely po škole. Jedna z kapel se jmenovala The Vermin a byli dost známí, aspoň v jedné části Basildonu. Vzali jsme si do hlavy, že budeme noví Sex Pistols.“

Dave také příležitostně dělal zvukaře kapele French Look. Andy vzpomíná: „Dave vypadal lépe než my a měl tisíckrát víc kontaktů. My neměli žádné. A zpíval fakt dobře.“ Vince se ho spontánně zeptal, jestli by nechtěl být jejich nový zpěvák, a 14. června 1980 čtyřčlenní Composition of

¹ Poznámka překladatele: Soulboys (Soul Boys) byla subkultura mladých Angličanů pocházejících z dělnické třídy, na přelomu 70. a 80. let 20. století, kteří našli zalíbení v americkém soulu a funky hudbě.

Plakát na koncert 14. června 1980 ve škole svatého Mikuláše (St. Nicolas School). Autorem plakátu byl bratr Vince Clarkea Rodney Martin.

Plakát na koncert 21. června 1980 v Top Alex v Southend-Sea, který navrhl bratr Vince Clarkea Rodney Martin.

Sound vystupovali na svém prvním koncertě ve škole svatého Mikuláše v Basildonu.

Nový zpěvák rychle zapracoval na image kapely. Dave měl vždy slabost pro módu a design, tedy obory, které studoval na Technical College v Southend-on-Sea. Obzvláště neohrabané jméno kapely přímo volalo po změně. Po pár koncertech Dave ostatní přesvědčil, aby přijali nové, chytlavější jméno inspirované francouzským módním magazínem, na který narazil: DEPECHE MODE.

Nebyl to jen název, co se muselo změnit, také zvuk potřeboval být atraktivnější. Po několik týdnů se Vince prodíral mizernými dočasnými zaměstnáními, dokud nebyl schopný dopřát si syntezátor. Také Andy si jeden pořídil. Kytary se staly minulostí. To však ještě nebyl důvod ke spokojenosti, nezačali jeden druhého poplácávat po zádech z radosti, že mají kapelu: jejich prioritou teď bylo svou skupinu proslavit. To bylo samozřejmě nejsnadnějším prostřednictvím koncertů, tolika, jak jen bylo možné.

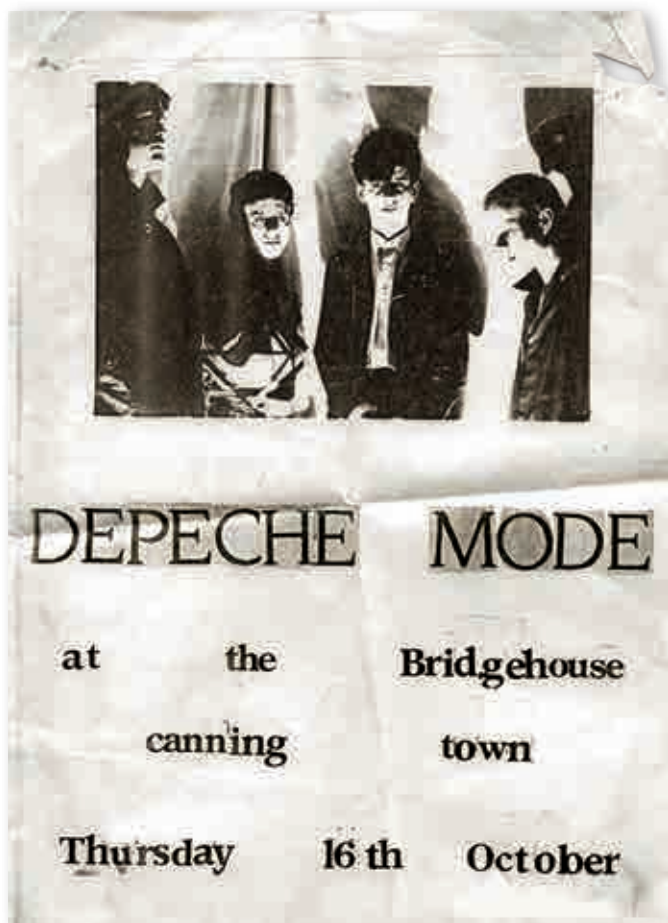
Rozhodující okamžik přišel, když jim vlastník klubu Gary Turner nabídl pravidelné místo k vystupování v Crocs v Rayleigh, šest mil východně od Basildonu. A tak tu v srpnu 1980 odehráli několik koncertů. Do klubu se vešlo až pět set lidí a to bylo také množství, které se tam objevovalo při sobotních koncertech. Mnoho lidí v publiku byli stoupenci novoromantických trendů – které se vyznačovaly bizarními obleky a účesy, a také silným make-upem; další byli kamarádi z Basildonu a studenti z Daveovy technické školy.

První fanouškovská základna se začala pomalu rozrůstat a příznivci začali jezdit na koncerty, které měla kapela v Londýně. Vince Clarke tu zajistil první koncert v klubu Bridgehouse v Canning Town v East Endu. I když dorazilo jen pár lidí, vlastník jim nabídl termíny pro další koncerty. Vedle písní, které skládal Vince, měli v repertoáru také pár coververzí, jako *Price Of Love* od Everly Brothers. Všechno se začínalo Depeche Mode celkem dařit. Byla to doba, kdy se neustále vydávaly nové desky. Proč by jedna z nich nemohla být jejich?

VYSNĚNÝ SINGL

Demo páska, kterou vnucoval Vince Clark, byla jediná cesta jak získat lepší místa na koncerty. A tak ve studiu Lower Wapping Conker Company poblíž Barking nahráli písně *Ice Machine*, *Photographic* a *Radio News* na čtyřstopý nahrávací systém a primitivní zařízení. V Tape Copying Services v Londýně si nechali udělat kopii na kazetu. Uvnitř každé krabičky s kazetou Vince Clarke ručně napsal jako kontakt adresu svých rodičů.

Plakát na koncert 16. října v londýnském klubu Bridgehouse.

V naději, že získají nahrávací kontrakt, obcházeli Vince a Dave s touto nahrávkou velké nahrávací společnosti v Londýně. Tehdy nestačilo poslat jen své demo, ale bylo nutné osobně se setkat s A&R manažery a poslouchat demosnímky společně s nimi – pokud měli čas a chuť. Ale o Depeche Mode neměl zájem žádný z nich. Poslední zastávku udělali Vince s Davem u nezávislé společnosti Rough Trade v jejich malém obchůdku v Notting Hill. Majitel společnosti si pásku poslechl, ale ani jemu se nezdálo, že by to byla správná hudba pro Rough Trade. Odkázal je na Daniela Millera z Mute Records, který byl právě také v obchodě. Jenže v ten den Miller řešil technické problémy s LP Fad Gadget, a tak je jednoduše odpálkoval.

Zatím se příběh Depeche Mode podobá bezpočtu jiných hudebních skupin – byli to mladí muzikanti s ambiciózním demosnímkiem, ale žádnou nahrávací smlouvou v dohledu.

DEMOPÁSKA

Původní páska s demosnímky se už zdála být ztracena, nakonec se stala předmětem prodeje na velké online aukci v únoru 2011. Nový majitel za ni dal 2 000 liber. Druhá kopie, kterou měl v držení Terry Murphy, majitel legendárního klubu Bridgehouse, byla na aukci prodána krátce poté, dokonce ještě za vyšší částku, a to 2 800 liber.

Proto se chlapci zaměřili na další koncert. V listopadu 1980 dělali předkapelu Fad Gadget v Canning Town. Daniel Miller se tam objevil také. Poté, co je viděl naživo, radikálně změnil názor. Už o pár dní později se jim Daniel ozval a zeptal se jich, jestli by měli zájem o nahrání singlu v produkci Mute. „Byli jsme v té době velkými fanoušky Mute,“ vysvětloval Martin později, „a dostat nabídku smlouvy na singl byla prostě úžasná věc.“

Ve stejné době zaujala kapela sedmnáctiletého manažera Soft Cell Stevea Pearce (Stevo), který je požádal, zda by se nepodíleli skladbou na futuristické albové kompilaci, kterou plánoval vydat na svém labelu Some Bizzare. „Futuristi“ bylo chytlavé označení pro některé elektronické kapely. Ale neudrželo se.

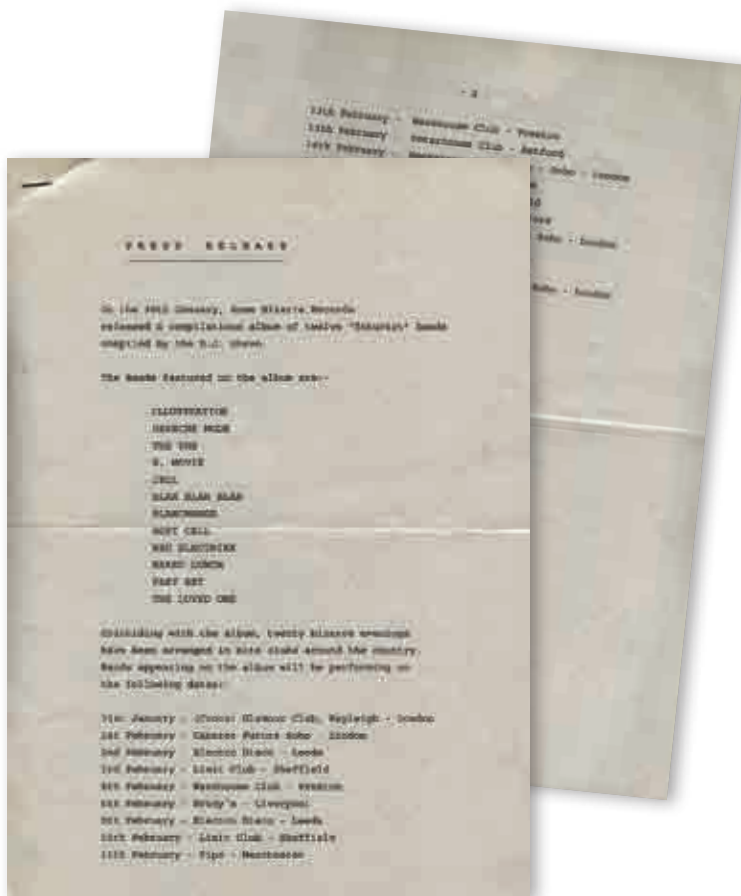
DJ Stevo byl rovněž organizátorem koncertů pro začínající umělce a chtěl zapsat Depeche Mode, když jim nabízel, že budou předskokany na koncertech Ultravox, a smlouvu na několik alb. Ale Depeche Mode na to neskočili – nemínili se upsat smlouvou na dlouhou dobu, pro začátek preferovali vydání singlu. Souhlasili, že přispějí na album *Some Bizzare* svou skladbou *Photographic*, kterou produkoval Daniel Miller společně s kapelou na konci roku 1980 v Tape One Studio. Třicátého ledna 1981 se kompilace obsahující první skladbu Depeche Mode na vinyly dostala na pulty obchodů.

Stále to byli čtyři normální chlapci z Basildonu. Jen po nudě už nebylo ani památky – nemohli se dočkat, až budou mít svůj první singl.

SOME BIZZARE ALBUM LP • SOME BIZARRE BZLP 1 • UK

Some Bizzare Album verze skladby *Photographic* byla po dlouhou dobu dostupná pouze na původní desce. Ale 26. října 1998 se tato verze objevila na reedici kompilace *The Singles 81-85*.

DVACET BIZARRE VEČERŮ

Souběžně s vydáním *Some Bizzare Album* 30. ledna 1981 vydal Steve Pearce tiskovou zprávu oznamující „dvacet bizarních večerů“ na únor 1981, sestávajících z koncertů, na nichž vystoupili někteří interpreti z alba.

SOME BIZZARE Album PROMO POSTER • UK

MUTE RECORDS

Udělej-to-sám bylo na pořadu dne – pro skladby, produkci, vizualizaci a nahrávací společnosti. Po léta byl Daniel Miller velkým fanouškem německé elektroniky a krautrockových kapel. Teď potřeboval label pro svůj vlastní elektro-punkový one-man projekt s názvem *The Normal*. Udělej-to-sám, tato etika punkového hnutí si Millera získala okamžitě, protože neměl ambice pracovat s komerčními nahrávacími společnostmi – jenom by se mu pletly do jeho hudby. A tak když mu bylo dvacet sedm let, založil Mute Records, to bylo v roce 1978. Přitom neměl ani potuchy, jak nahrávací společnosti fungují.

Debutový singl *The Normal* byl vydán 1. května 1978, pod názvem *T.V.O.D. / Warm Leatherette* a prodalo se jej 30 000 kopií – velký úspěch pro nezávislý label –, což přineslo Danielu Millerovi velké uznání, i když se singl nedostal do hitparád nebo mainstreamových rádií.

Druhý projekt Daniela Millera byl *Silicon Teens*, založený na aranžování coververzí starých rock'n'rollových skladeb na syntezátorech. Ve skutečnosti byl tento projekt chytrý podvod: hudebníci této kapely, jejichž jména jako Darryl (zpěv), Jacki (syntezátory), Paul (e-beaty) a Diane (syntezátory) byla na deskách a letáčích, ve skutečnosti neexistovali. Zpěv i hudba byly prací Millera, který stejně jako u svého předchozího projektu *The Normal* nahrál všechny nástroje sám.

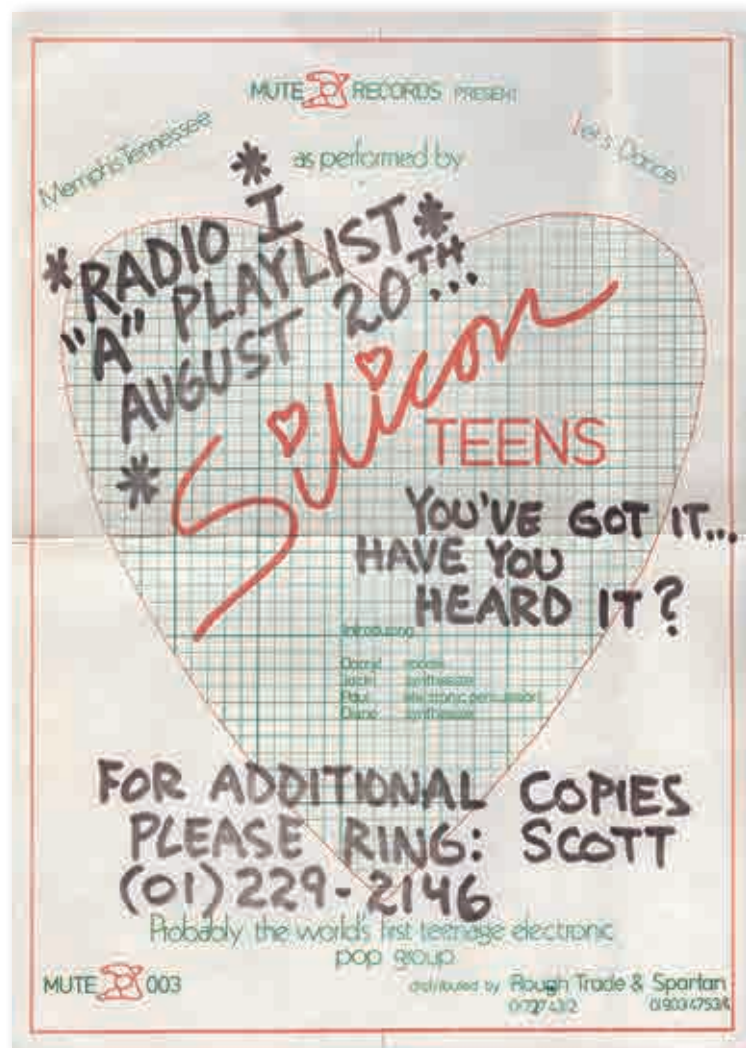
U Mute byly zapsané také skutečné kapely jako Fad Gadget a na chvíli také německá kapela DAF. V jednu chvíli byla v jednání dokonce skupina Soft Cell. „Rozhodovali jsme se, jestli podepsat smlouvu s Depeche Mode, nebo Soft Cell,“ vzpomínal později Daniel. Vybral si Depeche Mode a Soft Cell se upsali Some Bizzare a Phonogramu, přesto v roce 1981 produkoval Miller první singl Soft Cell pojmenovaný *Memorabilia*.

Mute se stala nahrávací společností podobného stříhu jako hudba, kterou prodávala, a vzorem post-punkového vývoje: a tím byla nezávislost. Nezávislost se uplatňovala na obě strany: umělecké vyjádření i finanční rozhodnutí. Daniel Miller spolupracoval pouze s hudebními skupinami, které sám považoval za zajímavé. Nemusel se nikomu zodpovídat.

Na druhou stranu si kapely mohly držovat kontrolu nad svým tvůrčím procesem. A díky tomu zůstaly co možná autentické, což bylo neocenitelné nejen pro nezávislé nahrávací společnosti. Nebyly to cílové skupiny a prodejní čísla, co udávalo program, byla to hudba. Z finančního úhlu pohledu to může znít naivně, ale takhle společnost Mute Records fungovala.

A protože kapely nahrávající u nezávislé nahrávací společnosti byly často více autentické než produkty velkých společností, dostávalo se jim lepšího přijetí a jejich desky se prodávaly dobře, dokonce i když původně byly zaměřeny spíše na úzkou skupinu posluchačů.

Daniel Miller nejprve vedl svůj label jenom z domova, ale brzy začal spolupracovat s Rough Trade jako distribučním partnerem.

SILICON TEENS. MEMPHIS TENNESSE

Promo plakát k *Memphis Tennessee*, první sedmipalcový singl *Silicon Teens* vydaný u Mute.

Společnost Rough Trade otevřela první prodejnu desek v roce 1976. Brzy svou činnost rozšířila, vznikl malý nahrávací label a distribuční sklad, a právě zde měla Mute Records zprvu uloženy své nahrávky. Takové byly začátky Danielova one-man podnikání a těžko by tenkrát někdo předpokládal, že se Mute stane jedním z nejúspěšnějších a nejvytrvalejších nezávislých labelů všech dob.

PRVNÍ OBCHOD ROUGH TRADE na Talbot Road 130 v Londýně byl otevřen v roce 1976. Legendární prodejna desek je dodnes velmi populární.

THE NORMAL • T.V.O.D. 7" • MUTE • MUTE001 • UK

SILICON TEENS • MEMPHIS TENNESSEE 7" • MUTE • MUTE003 • UK

